

O NIEKTÓRYCH KRYTERIACH WYZNACZENIA EFEKTYWNOŚCI DZIAŁALNOŚCI KARNO-WYKONAWCZEJ ORAZ ZAPOBIEGAWCZEJ

Kopotyn Ihor

*doktor habilitowany nauk prawnych, profesor, zasłużony prawnik Ukrainy,
Instytut Wywiadu Zewnętrzny Ukrainy, Kijów, Ukraina*

Kolb Serhii

*doktor nauk prawnych, kierownik Wydziału Prawnego Łuckiej Połączonej Państwowej Inspekcji
Podatkowej Głównego Urzędu Państwowej Służby Fiskalnej Obwodu Wołyńskiego, Łuck, Ukraina*

ABOUT SOME CRITERIA FOR DEFINING THE EFFICIENCY OF CRIMINAL-EXECUTIVE AND PROTECTIVE ACTIVITY

Kopotyn Ihor

Dr., prof., SZRU Institute, Kyiv, Ukraine

Kolb Serhii

PhD. Lutsk Unified State Tax Inspection Volyn region, Lutsk, Ukraine

ПРО ДЕЯКІ КРИТЕРІЇ ВИЗНАЧЕННЯ ЕФЕКТИВНОСТІ КРИМІНАЛЬНО-ВИКОНАВЧОЇ ТА ЗАПОБІЖНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ

Копотун Ігор

*доктор юридичних наук, професор, заслужений юрист України,
Інститут зовнішньої розвідки України, Київ, Україна*

Колб Сергій

*кандидат юридичних наук, Луцька об'єднана державна податкова інспекція ГУ ДФС у
Волинській області, Луцьк, Україна*

Streszczenie. W artykule przeprowadzono analizę podejścia teoretycznego oraz praktycznego dotyczącego określenia treści efektywności działalności dowolnego podmiotu oraz na tej podstawie wyciągnięto naukowe kryteria oceny efektywności działalności karno-wykonawczej oraz zapobiegawczej dla organów oraz instytucji odbywania kary na Ukrainie.

Słowa kluczowe: efektywność; kryteria; ocena; wydajność; działalność karno-wykonawcza; organy i instytucji odbywania kary; zapobieganie przestępstw; oskarżony; personel Państwowej Służby Karno-Wykonawczej Ukrainy.

Abstract. The article analyzes theoretical and practical approaches concerning the definition of the content of the activity of any subject, and on this basis, scientifically grounded criteria for assessing the effectiveness of criminal-executive and preventive activities of penitentiary bodies and institutions in Ukraine are derived.

Keywords: efficiency; criterion; rating; performance; criminal-executive activities; penal organs and institutions; crime prevention; condemned; Personnel of the State Criminal Execution Service of Ukraine.

Анотація. У статті здійснено аналіз теоретичних і практичних підходів, що стосуються визначення змісту ефективності діяльності будь-якого суб'єкта, та на цій підставі виведені науково обґрунтовані критерії оцінки результативності кримінально-виконавчої та запобіжної діяльності органів та установ виконання покарань в Україні.

Ключові слова: ефективність; критерій; оцінка; результативність; кримінально-виконавча діяльність; органи та установи виконання покарань; запобігання злочинам; засуджений; персонал Державної кримінально-виконавчої служби України.

Постановка проблеми. Як свідчить практика, однією із проблем, яка суттєво впливає на зміст реформ у сфері виконання покарань України, є відсутність у теорії та в кримінально-виконавчій діяльності, включаючи нормативно-правовий аспект, чітко визначених критеріїв визначення ефективності реалізації персоналом Державної кримінально-виконавчої служби (далі - ДКВС) України законодавчо встановлених завдань і обов'язків.

Мета і завдання кримінально-виконавчого законодавства України закріплені в ст. 1 Кримінально-виконавчого кодексу (КВК), а правовий статус цих осіб – в Конституції України та Законах України "Про Державну кримінально-виконавчу службу України" та "Про

пробацію". При цьому, зазначені завдання носять різноплановий характер, а пріоритетними серед них є ті, що стосуються змісту кримінально-виконавчої діяльності (забезпечення кари, виправлення та ресоціалізації засуджених тощо) і запобігання злочинам (індивідуального – щодо конкретно взятих засуджених та загального – відносно інших осіб).

Як встановлено в ході даного дослідження невизначеність на нормативно-правовому рівні чітких оціночних показників, які б давали можливість встановлювати результативність роботи органів та установ виконання покарань, не дає на практиці раціонально використовувати існуючий потенціал цих суб'єктів виконання покарань та запобігання злочинам, а також соціально-правові можливості інших учасників зазначених видів суспільної діяльності.

Таким чином, у наявності складна прикладна проблема, що потребує розв'язання, у тому числі на доктринальному рівні. Саме ця обставина й обумовила вибір теми даного дослідження, а також визначила його головне завдання – на підставі аналізу теоретичних підходів вивести науково обґрунтовані критерії оцінки результативності кримінально-виконавчої діяльності органів та установ виконання покарань в Україні.

Стан дослідження. Вивчення наукової літератури, показало, що зазначена проблематика є предметом постійних теоретичних розробок таких науковців, як: В. А. Бадира, І. Г. Богатирьов, А. П. Гель, Т. А. Денисова, О. Г. Колоб, В. Я. Конопельський, І. М. Копотун, В. А. Меркулова, О. П. Рябчинська, А. Х. Степанюк, В. М. Трубніков, І. С. Яковець та ін. Поряд з цим, враховуючи низку змін, що внесені у чинне законодавство України з питань кримінально-виконавчої діяльності в останній час (2014-2017 рр.), виникла об'єктивна потреба в їх аналізі та оцінці з точки зору завдань, що стосуються ефективності виконання та відбування покарань в Україні. Саме зазначені обставини і обумовили вибір теми цієї статті та її головних змістовних елементів.

Виклад основних положень. У науковій літературі можна зустріти різні підходи до визначення критеріїв та ознак оцінки ефективності діяльності ДКВС України. Так, Л. Ш. Берекашвілі вказує, що критерії ефективності можуть розглядатися у двох аспектах:

1) як засіб прийняття (обрання) рішень при наявності двох та більше альтернатив;

2) як засіб оцінки ефективності дій для виконання цільової установки (поставленого завдання) [1, с. 67].

Саме конкретні критерії, на думку І. С. Яковець (і це не викликає заперечень), і є тим механізмом, який перетворює ефективність з абстрактної теоретичної категорії у поняття, здатне виконувати продуктивні (оціночні, регулятивні) функції [2, с. 78]. На її переконання, у цій якості критерії ефективності беруть на себе функцію цільової настанови, реалізація якої забезпечує не тільки вирішення поставлених завдань, а й, що у більшості випадків є важливішим, визначає засоби, форми та методи їх вирішення. У свою чергу, критерії ефективності, як засіб відбору варіантів управлінських рішень, саме і виконують функцію визначення тих засобів, форм і методів, які мають привести до наміченої мети [2, с. 78].

Можна погодитись у зв'язку з цим і з В.І. Камінською, яка обґрунтовано вважає, що відношення між фактично досягнутим результатом та метою є лише формулою для вимірювання ефективності, але не самою ефективністю [3, с. 174].

Якщо узагальнити всі існуючі в науці, нормативному рівні (державної статистичної звітності) та на практиці (у відомчих джерелах центрального органу виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері виконання кримінальних покарань, та у предметі прокурорського нагляду у сфері виконання покарань), а також міжнародно-правові підходи (викладені у міжнародних договорах, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України), та покласти в основу оцінки діяльності органів та установ виконання покарань законодавчо визначену мету та завдання (ч. 2 ст. 50 КК та ст. 1 КВК), то можна вивести наступні критерії оцінки їх функціонування:

1. Рівень організації та забезпечення порядку і умов виконання покарань: реалізація встановленого законом та іншими нормативно-правовими актами порядку виконання і відбування покарання (фактично - це визначення рівня такої мети покарання як кара, тобто тих правообмежень, що визначені для засудженого в законі та вироку суду).

Цей критерій є багатоаспектним і включає оцінку всіх, без винятку, режимних вимог, що встановлюються для того чи іншого виду кримінальних покарань. Зокрема, для засуджених до позбавлення волі основні вимоги режиму визначені в ст. ст. 102-106 КВК України – і всі

вони мають оцінюватись у ході перевірок органів та установ виконання покарань, як необхідна умова забезпечення ефективної діяльності персоналу ДКВС України.

До таких оцінок варто віднести:

а) визначення стану інженерно-технічних засобів охорони та нагляду, які забезпечують ізоляцію засуджених від суспільства у спеціально обладнаних для цього установах виконання покарань;

б) результативності оперативно-розшукової діяльності (ст. 104 КВК);

г) рівень готовності дій персоналом ДКВС при введенні режиму особливих умов у колоніях (ст. 105 КВК);

г) стан та законність застосування персоналу УВП заходів фізичного впливу, спеціальних засобів і зброї (ст. 106 КВК).

У КВК України для реалізації кари, як одного з елементів мети покарання, визначені спеціальні інститути права (наприклад, глава 16 "Режим у колоніях та засоби його забезпечення"), які і мають стати правовим підґрунтям для визначення критеріїв оцінювання ефективності діяльності персоналу ДКВС України.

2. Рівень та стан створення умов для виправлення та ресоціалізації засуджених. Змістом критерію оцінки, у даному випадку мають стати:

а) результати забезпечення прав, законних інтересів та обов'язків засуджених (зокрема, щодо осіб, які відбувають покарання у виді позбавлення волі, для цього, у УВЕ визначено окремий інститут права – глава 17 "Умови відбування покарання в колоніях" (ст. ст. 107-117));

б) результати застосування до засуджених основних засобів виправлення та ресоціалізації (залучення засуджених до праці (глава 18 КВК, ст. ст. 118-122); виховний вплив на засуджених (глава 19 КВК (ст. ст. 123-137)); допомога особам, які звільнені від відбування покарання, контроль та нагляд за ними (глави 23-26 (ст. ст. 152-166)).

3. Організація діяльності по запобіганню злочинам і правопорушенням в органах та установах виконання покарань з боку засуджених.

На сьогодні у КВК та в інших законах України відсутні будь-які систематизовані норми, які б визначили об'єкти запобіжного впливу, тобто перелік осіб, які мають ставитись на профілактичний облік та які правообмеження щодо них вводяться у зв'язку з цим.

Як встановлено в ході даного дослідження, це питання регулюється підзаконними нормативно-правовими актами (наприклад, п. 1 розділу XIX ПВР УВП), більшість із яких носять конфіденційний характер, або мають режим таємності, що, без сумніву, не можна вважати цілком законною діяльністю, якщо буквально тлумачити зміст ч. 3 ст. 63 та п. 14 ст. 92 Конституції України, відповідно до якої, тільки на підставі закону можна вводити правообмеження для засуджених.

Виходячи з цього, перевірка та оцінка ефективності діяльності персоналу ДКВС України з цих питань має здійснюватись з огляду змісту та стану реалізації підзаконних нормативно-правових актів, що регулюють сферу боротьби із злочинністю в органах та установах виконання покарань.

4. Стан запобігання вчиненню злочинів і правопорушень з боку інших осіб (персоналу ДКВС України; близьких родичів засуджених; осіб з числа громадськості, які залучаються до процесу виправлення і ресоціалізації засуджених; інших учасників кримінально-виконавчої діяльності).

Знову ж таки, будь-яких систематизованих норм та інститутів права, з цих питань у чинному кримінально-виконавчому законодавстві України не закріплено. Цей процес регулюється нормами Кодексу України про адміністративні правопорушення, КПК (глава 21 "Негласні слідчі (розшукові) дії"), Законом України "Про оперативно-розшукову діяльність" та підзаконними нормативно-правовими актами.

5. Стан та рівень запобігання тортурам та нелюдському, або такому, що принижує гідність, поводженню із засудженими.

В основу змісту критерію оцінювання діяльності персоналу ДКВС України з цих питань мають бути покладені положення, що закріплені у міжнародно-правових актах, які ратифіковані Україною та стосуються сфери покарань: Конвенція проти катувань та інших жорстоких, нелюдських або таких, що принижують гідність, видів поводження і покарання; Європейська конвенція з прав людини; Європейська конвенція про запобігання катуванням чи нелюдському або такому, що принижує гідність, поводженню чи покаранню; Конвенція про права дитини; ін.

6. Рівень громадського контролю за діяльністю ДКВС України та взаємодії персоналу органів та установ виконання покарань з громадськими організаціями, що зареєстровані в установленому законом порядку та предметом яких (одним із статутно-визначених завдань) є контроль за дотриманням прав, свобод та законних інтересів ув'язнених під варту і засуджених.

Обов'язковими умовами при цьому та, одночасно, змістовними елементами оціночного критерію ефективності, у даному випадку, виступають положення, що визначені у законах, затверджених в установленому порядку Статутах та в інших нормативно-правових актах, включаючи міжнародні договори, згоду на обов'язковість яких надана Верховною Радою України, та які закріплюють форми, види і засоби громадського контролю у сфері виконання покарань.

7. Додатковими критеріями оцінки ефективності діяльності персоналу ДКВС України мають стати ті, що визначають причинно-наслідкові зв'язки тих порушень закону, прав, свобод і законних інтересів засуджених, потерпілих від злочинів та, в цілому, інтересів суспільства та держави (ч. 1 ст. 1 КВК), що були допущені у сфері виконання покарань, а саме:

- а) рівень управлінської взаємодії та координаційної діяльності в системі ДКВС України;
- б) стан взаємодії органів та установ виконання покарань з іншими правоохоронними органами та судами;
- в) організацію взаємодії ДКВС України з органами державної виконавчої влади та органами місцевого самоврядування;
- г) організація підбору, підготовки та підвищення кваліфікації персоналу органів та установ виконання покарань;
- ґ) рівень фінансового, матеріально-технічного, соціального та іншого забезпечення соціальних функцій персоналу ДКВС України (заробітною платою; життям; страхуванням від смерті та травматизму; ін.).

Звичайно, що запропонований підхід є не безспірним, але очевидним є наступний факт: досі, існуючі критерії оцінки ефективності діяльності персоналу органів та установ виконання покарань не дозволяють належним чином виявити реальний стан, що склався у сфері виконання покарань, а, отже, в кінцевому підсумку, удосконалити правовий механізм і результативність функціонування ДКВС України в системі органів державної влади. Як з цього приводу слушно зауважили В. І. Борисов та П. Л. Фріс, у зв'язку з цим необхідно вести мову не лише про ефективність, а й про неефективність або навіть антиефективність [4, с. 87]. На їх думку, неефективністю слід визнавати таку правову політику, включаючи сферу виконання покарань, дія якої в питанні наближення до запланованої мети дорівнює нулю або близька до нього. Це така політика, яка фактично існуючи, діє "вхолосту", безрезультативно, безнаслідково. При цьому, на їх переконання може бути зафіксовано і парадоксальне явище, коли накреслені цілі відповідної політики чи діяльності досягнуті, але за рахунок дії інших соціальних факторів (політичних, економічних, ідеологічних, виховних та ін.). Це, як встановили В. І. Борисов та П. Л. Фріс, має місце в тих випадках, коли результат не перебуває у причинно-наслідковому зв'язку із змістом політики у сфері боротьби із злочинністю, зокрема, кримінально-правовою політикою, а залежить від дії інших факторів. За великим рахунком, на їх думку, така, дещо парадоксальна ситуація повинна, однак, розглядатися більш як позитивний для суспільства наслідок, ніж негативний [4, с. 87-88].

Висновок. Отже, політика у сфері боротьби із злочинністю (одним із видів якої є кримінально-виконавча політика) може бути й антиефективною, тобто такою, яка призводить до настання (посилення дії) тих результатів, які повинні бути ліквідовані (або рівень яких повинен бути зниженим) внаслідок її реалізації, що фактично віддаляє поставлені завдання від наміченої мети [4, с. 88].

Список літератури:

1. Берекашвили Л.Ш. Проблемы оценки деятельности органов внутренних дел [Текст]: монография / Л.Ш. Берекашвили. – М.: Академия МВД СССР, 1981. – 136 с.
2. Яковець І.С. Теоретичні та прикладні засади оптимізації процесу виконання кримінальних покарань: монографія / І.С. Яковець. – Х.: Право, 2013. – 392 с.

3. Каминская В.И. Теоретические проблемы социальной обусловленности и эффективности уголовного правосудия [Текст] / В.И. Каминская // Эффективность применения уголовного закона. – М.: Юрид. лит., 1973. – С. 53-68.

4. Борисов В.І., Фріс П.Л. Ефективність кримінально-правової політики // Лисодєд О. В. Теоретичні засади вдосконалення правового статусу засуджених / О. В. Лисодєд // Правова доктрина України: у 5 т. – Харків, 2013. – Т. 5 : Кримінально-правові науки в Україні: стан, проблеми та шляхи розвитку / В. Я. Тацій [та ін.]; за заг. ред.: В. Я. Тацій, В. І. Борисов. – С. 81-95.

ABOUT SOME CRITERIA FOR DEFINING THE EFFICIENCY OF CRIMINAL-EXECUTIVE AND PROTECTIVE ACTIVITY

Kopotyn Ihor, Kolb Serhii

Formulation of the problem. Practice shows that one of the problems that significantly affects the reform of the execution of punishments in Ukraine is the lack of the theory and criminal activity, including the regulatory and legal aspects, clearly defined criteria for determining the effectiveness of the implementation of the personnel of the State Penitentiary Service (further - DKVS) of Ukraine legally established tasks and responsibilities.

The purpose and tasks of the criminal-executive legislation of Ukraine are enshrined in Art. 1 of the Criminal-Executive Code (CEC), and the legal status of these persons is in the Constitution of Ukraine and the Laws of Ukraine "On the State Criminal Execution Service of Ukraine" and "On Probation". At the same time, these tasks are of a diverse nature, and the priority ones include those relating to the content of criminal-executive activities (provision of punishment, correction and resocialization of convicts, etc.) and prevention of crimes (individual - with respect to specifically convicted persons and general - with respect to other persons) .

As it was established in the course of this study, the uncertainty at the regulatory and legal level of clear estimates that would enable the effectiveness of the work of the organs and penal institutions to be carried out does not allow to rationally use the existing potential of these entities for the enforcement of punishments and the prevention of crime, as well as socially -legal opportunities for other participants of these types of social activities.

Thus, there is a complex application problem that needs to be solved, including at the doctrinal level. It was this circumstance that caused the choice of the subject of this research, and also determined its main task - to base the analysis of theoretical approaches to derive scientifically grounded criteria for assessing the effectiveness of the criminal-executive activity of the organs and penal institutions in Ukraine.

State of research. The study of scientific literature showed that this problem is the subject of constant theoretical developments of such scholars as: VA Badira, I. G. Bohatyryov, A. P. Gel, T. A. Denisova, O. G. Kolob, V I. Konopelsky, I. M. Kopotun, VA Merkulova, O. P. Ryabchinskaya, A. Kh. Stepaniuk, V. M. Trubnikov, I. S. Yakovets and others. Along with this, taking into account a number of changes made to the current legislation of Ukraine on criminal-executive activities recently (2014-2017), there was an objective need for their analysis and evaluation in terms of tasks related to the effectiveness of implementation and serving sentences in Ukraine. It is these circumstances that determined the choice of the subject of this article and its main content elements.

Statement of the main provisions. Different approaches can be found in the scientific literature to determine the criteria and criteria for assessing the effectiveness of the activity of the SCFU of Ukraine. Thus L.Sh. Berekashvili indicates that the criteria of effectiveness can be considered in two aspects:

- 1) as a means of accepting (electing) decisions in the presence of two or more alternatives;
- 2) as a means of assessing the effectiveness of actions for the implementation of the target set (task) [1, p. 67].

It is the concrete criteria, according to I. S. Yakovets (and this is not objectionable), and is the mechanism that transforms the efficiency from the abstract theoretical category into a concept capable of performing productive (estimating, regulatory) functions [2, p. 78]. In her opinion, in this capacity, the criteria of effectiveness assume the function of the target instruction, the realization of which ensures not only the solution of the tasks, but also, which in most cases is more important,

determines the means, forms and methods of their solution. In turn, efficiency criteria, as a means of selecting options for managerial decisions, precisely fulfill the function of determining the means, forms and methods that should lead to the intended purpose [2, p.78].

You can agree in this regard and with VI Kaminsky, who reasonably believes that the relationship between the actual result and the goal is only a formula for measuring efficiency, but not the most effective [3, p. 174].

If we summarize all existing in science, normative level (state statistical reporting) and in practice (in the departmental sources of the central executive body, which implements state policy in the field of execution of criminal penalties, and in the subject of prosecutorial supervision in the field of execution of sentences), as well as internationally -legal approaches (set out in international treaties, the consent to be bound by which is provided by the Verkhovna Rada of Ukraine), and to base the evaluation of the activities of the bodies and penal institutions with the legislative goal Reference (ch. 2, Art. 50 of the Criminal Code and Art. 1 WHC), we can deduce the following criteria to assess their functioning:

1. The level of organization and maintenance of the procedure and conditions for the execution of sentences: the implementation of the procedure for the execution and serving of punishment established by law and other normative legal acts (in fact, it is the definition of the level of such purpose of punishment as a penalty, that is, those restrictions that are imposed on the convicted in the law and the sentence court).

This criterion is multidisciplinary and includes an assessment of all, without exception, the regime requirements that are imposed for a particular type of criminal punishment. In particular, for the sentenced to imprisonment, the basic requirements of the regime are defined in Art. Art. 102-106 KVN of Ukraine - and all of them should be evaluated during the inspections of penitentiary authorities and institutions as a necessary condition for ensuring effective work of the staff of the Internal Affairs Department of Ukraine.

Such assessments should include:

a) the definition of the state of engineering and technical means of protection and supervision that ensure the isolation of convicts from society in specially equipped penitentiary institutions;

b) the effectiveness of operational and investigative activities (Article 104 CCC);

r) level of readiness of actions by the personnel of the DCA with the introduction of the regime of special conditions in the colonies (Article 105 KVN);

e) the state and lawfulness of the use of personnel of the UVP for measures of physical influence, special means and weapons (Article 106 CEC).

In the CEC of Ukraine, for the realization of the punishment, as one of the elements of the purpose of the punishment, special institutes of law are defined (for example, Chapter 16 "Mode in the colonies and means of its provision"), which should become the legal basis for determining the criteria for assessing the effectiveness of the activity of the staff of the Internal Affairs Department of Ukraine.

2. The level and condition of creating conditions for the correction and resocialization of convicts. The content of the evaluation criterion in this case should be:

a) the results of securing the rights, legal interests and duties of the convicts (in particular, with regard to persons serving a sentence in the form of imprisonment, for this purpose, a special institute of law is established in the IME - Chapter 17 "Terms of serving the sentence in the colony" (Article 107-117));

b) results of application to the convicts of the basic means of correction and re-socialization (involving prisoners of labor (Chapter 18 of the Criminal Code, Article 118-122), educational effect on convicts (Chapter 19 of the Criminal Code (Article 123-137)); persons who are exempt from serving sentences, control and supervision of them (chapters 23-26 (Article 152-166)).

3. Organization of activities for the prevention of crimes and offenses in the organs and institutions for the execution of sentences by the convicts.

Currently, there are no systematized norms in KBC and other laws of Ukraine that would define the objects of preventive influence, that is, the list of persons who should apply for preventive registration and what legal restrictions are imposed on them in connection with this.

As it is established in the course of this study, this issue is regulated by subordinate legal acts (for example, clause 1 of section XIX of the Rules of Procedure of the DPP), most of which are of a confidential nature or have a regime of secrecy, which, of course, can not be regarded as

fully legal activity, if literally to interpret the meaning of Part 3 of Art. 63rd and 14th centuries 92 of the Constitution of Ukraine, according to which, only the law allows for the imposition of a legal restriction on convicts.

Based on this, the verification and evaluation of the effectiveness of the staff of the SCSU of Ukraine on these issues should be carried out on the basis of the review of the content and status of the implementation of sub-normative legal acts regulating the field of crime control in penitentiary institutions and penal institutions.

4. The state of prevention of crimes and offenses committed by other persons (personnel of the Internal Affairs Department of Ukraine, close relatives of convicts, public figures who are involved in the process of correction and resocialization of convicts, other participants in criminal activity).

Again, any systematized norms and institutes of law, on these issues in the current criminal-executive legislation of Ukraine is not fixed. This process is governed by the norms of the Code of Ukraine on Administrative Offenses, the CPC (Chapter 21 "Involuntary Investigative (Investigating) Actions"), the Law of Ukraine "On Operational Investigative Activity" and subordinate normative-legal acts.

5. Status and level of prevention of torture and inhuman or degrading treatment with convicted persons.

The content of the criteria for evaluating the activity of the staff of the Internal Affairs Department of Ukraine on these issues should be based on the provisions set forth in the international legal acts ratified by Ukraine concerning the sphere of punishment: the Convention against Torture and Other Cruel, Inhuman or Degrading Treatment Types and punishment; European Convention on Human Rights; European Convention for the Prevention of Torture and Inhuman or Degrading Treatment or Punishment; Convention on the Rights of the Child; other.

6. The level of public control over the activities of the Internal Affairs Committee of Ukraine and the interaction of the personnel of the penitentiary organs and institutions with public organizations registered in the manner prescribed by law and subject of which (one of the statutory tasks) is to monitor the observance of the rights, freedoms and legitimate interests of the ' sentenced to death and convicted.

At the same time, at the same time, the content elements of the assessment criterion of effectiveness, in this case, are the mandatory conditions, defined in the laws approved in the established manner in the Statutes and in other normative legal acts, including international agreements, consent to be bound which are provided by the Verkhovna Rada of Ukraine, and which establish forms, forms and means of public control in the field of execution of sentences.

7. Additional criteria for evaluating the effectiveness of the activity of the staff of the SCSU of Ukraine should be those that determine the causal links between those violations of the law, rights, freedoms and legitimate interests of convicts, victims of crimes and, in general, the interests of society and the state (Part 1 Article 1 of the Criminal Code), which were admitted in the field of execution of punishment, namely:

a) the level of managerial interaction and coordination activity in the system of the SCSU of Ukraine;

b) the state of interaction between penitentiary bodies and institutions with other law-enforcement bodies and courts;

c) organizing the interaction of the Internal Affairs Committee of Ukraine with the bodies of state executive power and local self-government bodies;

d) organization of selection, training and qualification of personnel of penitentiary institutions and institutions;

e) the level of financial, logistical, social and other provision of social functions of the staff of the Internal Affairs Committee of Ukraine (wages, life, death and injury insurance, etc.).

Of course, the proposed approach is not indisputable, but the following fact is obvious: yet, the existing criteria for assessing the effectiveness of the activities of the staff of the penitentiary organs and institutions do not allow to properly identify the real situation in the field of execution of sentences, and, consequently, ultimately, to improve the legal mechanism and effectiveness of the functioning of the Internal Affairs Committee of Ukraine in the system of state authorities. As V. I. Borisov and P. L. Friss rightly pointed out on this occasion, in this connection it is necessary to speak not only the effectiveness but also about inefficiency or even anti-efficiency [4, c. 87]. According to them, the legal policy, including the sphere of execution of punishments, whose

action in approaching the planned goal is zero or close to it, should be recognized as ineffective. This is a policy that, in fact, exists, acts "idle", without result, without consequence. At the same time, their conviction can be fixed and a paradoxical phenomenon, when the goals of the corresponding policy or activity are achieved, but due to the actions of other social factors (political, economic, ideological, educational, etc.). This, as V.I. Borisov and P.L. Fris have established, takes place in those cases where the result is not in a causal relationship with the content of the policy in the field of fighting crime, in particular, the criminal law policy, and depends on the effects of other factors. By and large, in their opinion, such, a somewhat paradoxical situation, however, should be considered more than positive for society as a consequence of the negative [4, c. 87-88].

Conclusion. Consequently, the policy in the field of combating crime (one of which is a criminal-executive policy) may be counter-productive, that is, that leads to an offensive (intensification of) the results that must be eliminated (or the level of which must be reduced) as a result of its implementation, which actually dispenses the tasks from the intended purpose [4, c. 88].

References:

1. Berekashvili L.Sh. Problems of the evaluation of the activity of the internal affairs bodies [Text]: monograph / L.Sh. Berekashvili - M.: Academy of the Ministry of Internal Affairs of the USSR, 1981. - 136 p.
2. Yakovets I.S. Theoretical and applied principles of optimization of the process of execution of criminal punishments: monograph / I.S. Yakovets - X.: Law, 2013. - 392 p.
3. Kaminskaya V.I. Theoretical Problems of Social Conditionality and Effectiveness of Criminal Justice [Text] / VI Kaminskaya // Effectiveness of the application of the criminal law. - M.: Yurid. Lit., 1973. - P. 53-68.
4. Borisov VI, Fris P. L. The Effectiveness of Criminal Policy Policy // Lisoded O. V. Theoretical Principles for Improving the Legal Status of Convicted Persons / O. V. Lisoded // The Legal Doctrine of Ukraine: In 5 Vol. - Kharkiv, 2013. - Vol. 5: Criminal Law in Ukraine : state, problems and ways of development / V.Ya.Tasiy [and others]; per community ed.: V. Ya. Tasiy, V. I. Borisov. - P. 81-95.